

Poslovni broj: UsII-476/19-5

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, zastupan po [] protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Donja Motičina, Matije Gupca 62a – Donja Motičina, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 13. studenoga 2019.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/18-11/165, urbroj: 376-05-3-19-11 od 26. srpnja 2019. godine.

II. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika pod točkom I. izreke utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator te da ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja ovog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Općine Donja Motičina, prema evidenciji Općinskog suda u Đakovu, Zemljišnoknjižnog odjela Našice, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, br. 15/2018 (dalje: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI, sastavni dio ovog rješenja. Količinu i vrstu EKI iz točke I. ovog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije i trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedeno u Elaboratu (II.). Utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnine iz točke I. ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenog u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Našice ili podredno Područnom uredu za katastar Osijek – Odjel za katastar nekretnina Našice, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenih u članku 6. i 7. st. 1. do 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14. i 95/17.). Utvrđeno je da Općina Donja Motičina ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta iz ovog rješenja od 26. siječnja 2018., odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva

na nekretninama iz točke I u korist Općine Donja Motičina ukoliko je ista nastupila nakon 26. siječnja 2018., prema evidenciji Zk. odjela Našice dostupnom na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji (IV). Obvezuje se HT u roku od osam dana od primitka ovog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz točaka I, II i III. ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti HAKOM-u i Općini Donja Motičina (V). Obvezuje se HT u roku od 10 dana od primitka ovog rješenja platiti Općini Donja Motičina naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu i drugu godinu i dostaviti dokaz o uplati naknade. Svaka slijedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena (VI.). Obvezuje se Općina Donja Motičina omogućiti HT-u ostvarivanje prava puta na nekretninama iz točke I. ovog rješenja (VII.).

Tužitelj tužbom pobija navedeno rješenje tuženika iz svih zakonom propisanih razloga navodeći da je nadležnost tuženika propisana člankom 12. Zakona o elektroničkim komunikacijama, koji, između ostalog, u stavku 1. točka 11. propisuje da je tuženik nadležan za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Stvarna nadležnost tuženika propisana je zakonom i ne može se prenijeti na stranke u postupku, a što je tuženik u osporenom rješenju upravo učinio prenijevši nadležnost donošenja odluke o visini naknade za pravo puta na tužitelja kao infrastrukturnog operatora. Članak 5. stavak 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“, broj: 152/11., 151/14. i 95/17.) propisuje da će tuženik za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. Poziva se na odredbe članka 17. stavak 1. i stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09.) koje citira te smatra da je navedenim postupanjem tuženik počinio bitnu povredu odredbi upravnog postupka prenijevši utvrđivanje parametara za utvrđivanje naknade za pravo puta na tužitelja kao infrastrukturnog operatora, koji je stranka u postupku, a koje stajalište je, uzevši u obzir navedene zakonske i podzakonske norme, zauzeo i Visoki upravni sud Republike Hrvatske u svojim presudama, poslovni broj: UsII-234/18 i UsII-321/18. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti osporeno rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je osporeno rješenje doneseno po zahtjevu Općine Donja Motičina, na temelju odredbe članka 28. stavak 6. i članka 29. stavak 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK) te odredbe članka 5., 6. i 7. stavak 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“, broj: 152/11., 151/14. i 95/17., dalje: Pravilnik). Oспораваним rješenjem se potvrđuje pravo puta tužitelja koje mu je određeno po sili ZEK-a, ex lege, dok se istovremeno Općini potvrđuje zakonsko pravo na naknadu za pravo puta (članak 28. stavak 4. i 29. stavak 1 ZEK-a), u točno utvrđenom iznosu koji je izračunat primjenom utvrđenih parametara. Obveza plaćanja naknade, odnosno pravo vlasnika na naknadu uz ograničenje svog vlasništva nije konstituirano osporavanim rješenjem već odredbama ZEK-a. Ističe da se pri donošenju osporenog rješenja držao stavova iznesenih u niz presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske (npr. UsII-326/18; UsII-36/18., UsII-173/19 itd.). Presude UsII-234/18 i UsII-321/18 na koje se poziva tuženik nisu pravilne niti utemeljene na činjenicama i u potpunosti odstupaju od svih dosadašnjih stavova navedenog suda, jer je sud u nekoliko desetaka presuda prije i nakon donošenja citiranih presuda izrazio svoje stavove i potvrdio način na koji HAKOM rješava predmete utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, pa je HAKOM pri donošenju osporenog rješenja postupao također sukladno izraženim stavovima suda. Infrastrukturni operator je

utvrđen na temelju izjava tužitelja od 26. veljače 2018. i izvoda iz poslovnih knjiga – Motičina od 14. veljače 2018., a EKI je utvrđena u Elaboratu o pravu puta br. 15/2018 i to na svakoj pojedinoj katastarskoj čestici, što je vidljivo iz Tablice 1., koja je sastavni dio Elaborata. Visina naknade za pravo puta je utvrđena na način da je za svaku pojedinu katastarsku česticu na kojoj se nalazi EKI utvrđena vrsta naknade, a što je vidljivo iz posjedovnih i vlasničkih listova koji su sastavni dio Elaborata za pravo puta i Tablice 1. Iznos naknade i način obračuna naknade za svaku pojedinu vrstu nekretnine propisani su člankom 6. i 7. stavcima 1. – 4. Pravilnika, kako je navedeno u izreci osporenog rješenja. Koje nekretnine su vlasništvo Općine je utvrđeno iz javnih isprava koje ovlaštene pravne osobe izdaju o činjenicama o kojima vode službenu evidenciju u skladu s člankom 159. ZUP-a, što potvrđuje i stav Visokog upravnog suda Republike Hrvatske u presudi UsII-72/17. Svi parametri za utvrđivanje visine naknade za pravo puta su utvrđeni u postupku i navedeni u osporenom rješenju, zbog čega se nikako ne može zaključiti da je tuženik svoju stvarnu nadležnost prenio na tužitelja kao stranku u postupku. Dodatno se navodi da je tablica iz osporavanog rješenja (popunjena sa svim potrebnim podacima i utvrđenim parametrima za obračun) razmijenjena između tužitelja i Općine tijekom postupka, što je i vidljivo iz spisa. Naime, najprije je zaključkom HAKOM od tužitelja tražio da dostavi popunjenu tablicu 1. u okviru Elaborata, potom je ista dostavljena i Općini u okviru Elaborata o pravu puta te je potom tuženik Tablicu 1., dodatno dostavio tužitelju na očitovanje 22. srpnja 2019., da bi na kraju iz elektroničke poruke tužitelja 13. kolovoza 2019. upućeno tuženiku proizišlo da je tužitelj izvršio obračun godišnje naknade za pravo puta sukladno nalogu i podacima iz priložene Tablice te da godišnja naknada iznosi 17.632,60 kn s početkom plaćanja od 26. siječnja 2018. Dakle, razvidno je da je tuženik sve parametre potrebne za obračun godišnje naknade za pravo puta utvrdio u postupku i odredio osporavano rješenje, a što je vidljivo iz spisa te uvida u Tablicu 1. Predlaže odbiti tužitelja s tužbenim zahtjevom.

Zainteresirana Općina Donja Motičina nije se očitovala o tužbi tužitelja, iako je dostava poziva istoj uredno iskazana.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS) odgovor na tužbu tuženika dostavljeni su tužitelju i zainteresiranoj Općini Donja Motičina.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Osporeno rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 12. stavak 1. točka 11. te članka 28. stavak 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK).

Odredbom članka 12. stavak 1. točka 11. ZEK-a propisana je nadležnost tuženika za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Prema odredbi članka 28. stavak 6. istog Zakona, upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine pred tuženikom može pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI izgrađenu na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavak 1. Zakona, kao i utvrđivanje količine i vrste ove infrastrukture te visine o naknadi za pravo puta za tu EKI. Prema odredbi članka 29. istog Zakona, stavak 1., propisano je da se za pravo puta na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavak 1. ovog Zakona, plaća naknada za pravo puta iz članka 28., a izračun i visina naknade te način plaćanja naknade propisuje Pravilnik kojeg donosi vijeće Agencije, pri čemu visina naknade mora predstavljati pravičan razmjer između prava vlasnika nekretnina i interesa operatora elektroničkih komunikacijskih usluga te javnog interesa za razvoj tržišta elektroničkih komunikacija. Prema stavku 2. istog članka naknada za opće dobro i nekretnine u vlasništvu Republike Hrvatske te jedinica lokalne i područne

(regionalne) samouprave plaća se godišnje, po četvornom metru zemljišta koje se upotrebljava za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu iz članka 27. stavak 5. ovog Zakona, a utvrđuje se jednoznačno za pojedinu vrstu nekretnina ili za opće dobro, na cijelom području Republike Hrvatske.

Prema ocjeni ovog Suda, tuženik osporenim rješenjem kojim je odredio parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta, nije povrijedio pravila o stvarnoj nadležnosti te nije prenio nadležnost na tužitelja, koji je stranka u postupku, slijedom čega nije osnovan prigovor povrede odredbe članka 12. ZEK-a u vezi s člankom 17. stavak 1. i 2. ZUP-a. Tuženik je u okviru svoje zakonske ovlasti, izrekom osporenog rješenja riješio pravilno ovu upravnu stvar, s obzirom da su u izreci istog rješenja dani jasni i konkretni parametri za utvrđivanje visine naknade za pravo puta za nekretnine koje su predmetom ovog postupka, a koji proizlaze iz priloga koji su sastavni dio osporenog rješenja i jasnih odredbi članka 7. stavak 2. – 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“, broj: 152/11., 151/14. i 95/17., dalje: Pravilnik). Naime, prema odredbama ovog Pravilnika visina naknade za pravo puta se izračunava prema površini zemljišta koja se koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje EKI, a tužitelj nesporno, raspolaže sa svim podacima o površinama zemljišta potrebnim za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje EKI, za koje je dužan plaćati naknadu, a koje su unesene u Elaborat koji je sam izradio i koji je sastavni dio osporenog rješenja. Osim toga, odredba članka 7. stavak 2. – 4. Pravilnika daje formulu za izračun svake od površina za koje se plaća naknada.

Sukladno svemu navedenom, prema ocjeni ovog Suda, u ovoj upravnoj stvari, obzirom na narav i vrstu odluke kojom se utvrđuje infrastrukturni operator i naknada za pravo puta za korištenje EKI na nekretninama kojima upravlja ili su u vlasništvu Općine, sadržaj izreke osporenog rješenja ima sve elemente temeljem kojih se nedvojbeno može utvrditi visina naknade, pa nije povrijeđena odredba članka 12. Zakona.

Naposljetku, zaključkom o pravnom shvaćanju sa sjednice sudaca Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, broj: 6 Su-497/19 od 17. rujna 2019. godine utvrđeno je da u primjeni članka 27. i 28. ZEK-a tuženik može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta koji je sastavni dio rješenja. Stoga pozivanje tužitelja na naprijed navedene presude ovog Suda od 16. siječnja i 20. veljače 2019., nije od utjecaja na drugačije rješenje ove upravne stvari.

S obzirom na sve navedeno, ovaj Sud ocjenjuje tužbeni zahtjev tužitelja neosnovanim, slijedom čega je odlučeno kao pod točkom I. izreke presude, temeljem odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a, a odluka o objavi presude utemeljena je na odredbi članka 14. stavak 8. ZEK-a.

U Zagrebu, 13. studenoga 2019.

Predsjednica vijeća
Tanja Čačić, v.r.

Za točnost otpisavka – ovlašten službenik

